

הצב הנרגז

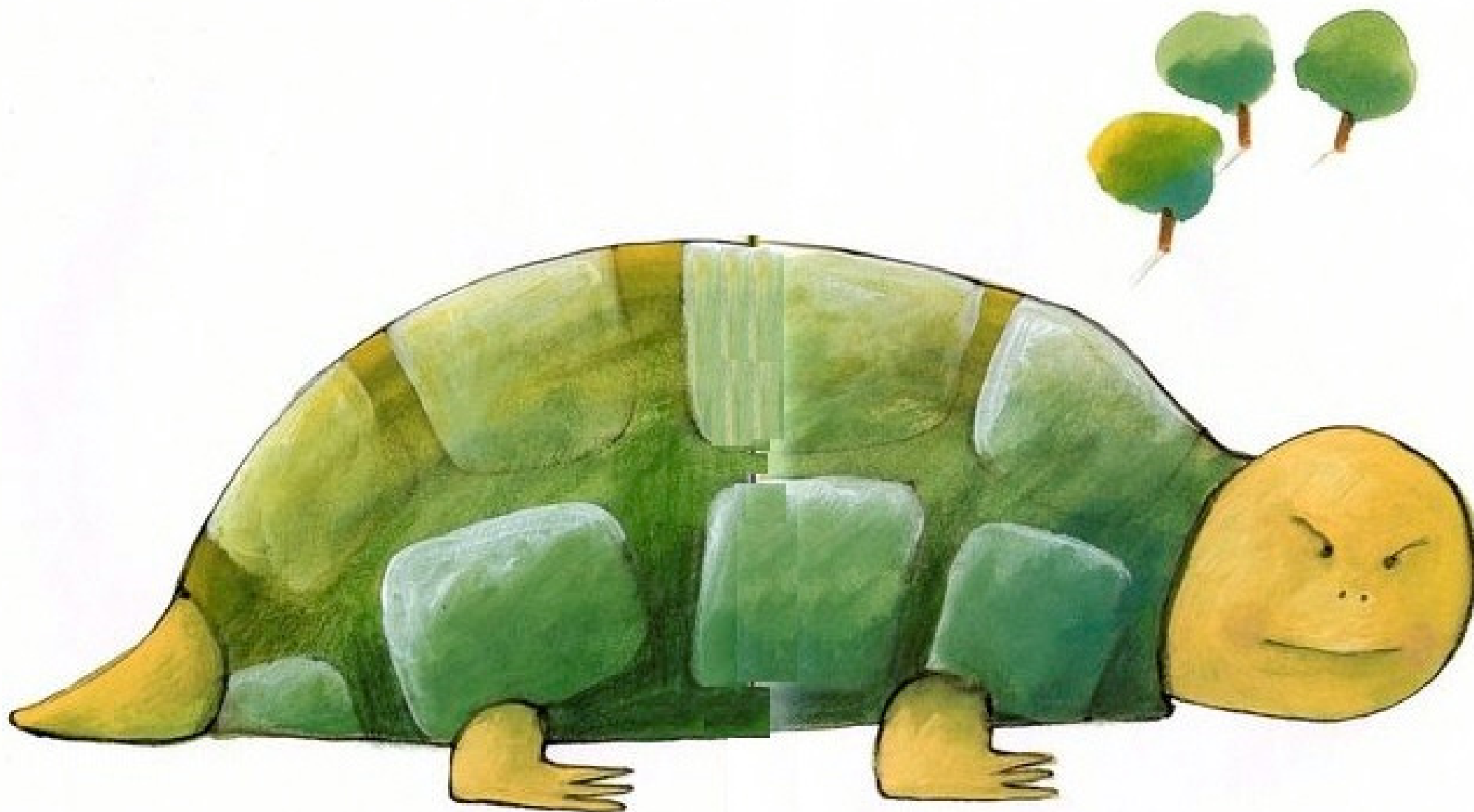
הנה סיפור על צב. הצב שלנו חי ביער
ירוק, סמוך לנהר.

כמו כל הצבים, גם הצב שבסיפור אהב
עשב וכל מה שירוק. הוא טייל סביב
היער ואכל עשב ועלים טעימים כמה
שרק יכול היה.

ג'אפאר אברהימי נאסר
איורים עלי מאפקהרי

אך תכונה גרועה אחת הייתה לצב
שלנו - הוא היה תמיד נרגז.

הוא לא צחק אף פעם ועד יום הסיפור
שלנו אף אחד לא ראה אותו צוחק
ומשועשע.

ביום המקרה הצב שלנו
יצא ללב היער, שם איפה
שהיו עלים טריים רבים
ודשא טעים. הוא טייל
לאט עד שהגיע למרכז
היער, ושם התחיל לאכול
את הדשא הטרי. ואז
רעיון מוזר עלה לראשו.
הוא אמר לעצמו "יש כאן
כל כך הרבה עשב,
שהייתי יכול לאכול אפילו
בעיניים עצומות. אולי
באמת אנסה לאכול
בעיניים עצומות."

והוא עצם את עיניו והתחיל
לאכול עשב.
הוא אכל עשב עד שובע.

אלא שאז הרגיש שהוא צריך לצחוק.
ובאמת התחיל לצחוק. "אם לא
אצחק עכשיו, אז מתי?" שאל את
עצמו. והוא צחק, אבל כשהחליט
להפסיק ראה שאינו יכול לחדול
לצחוק.

כן, כך קרה. הצב שלנו ניסה מאוד,
אך לא יכול היה להפסיק לצחוק. הוא
צחק, וצחק ועוד צחק. הצחוק שלו
נעשה כל פעם חזק יותר.
"הה-הה-הה" הוא צחק, אך לא ברור
האם הצחוק שלו היה משמחה או
לא.

הצב שלנו התעלף כמעט מהצחוק.

פתאום ארנב קטן דלג
מאחורי סלע והתקרב אליו.
"שלום" אמר הארנבון לצב.
הצב רצה לענות לארנבון
בנימוס, אך הוא המשיך
לצחוק "הה-הה-הה". הוא
צחק הרבה זמן והתגלגל על
גבו. הוא ניסה לעמוד על
רגליו אך לא הצליח. הוא
שכב על גבו וצחק.
הארנבון הקטן נבהל
מהצחוק שלו וברח מהר.
עברה שעה והצב עדיין צחק.

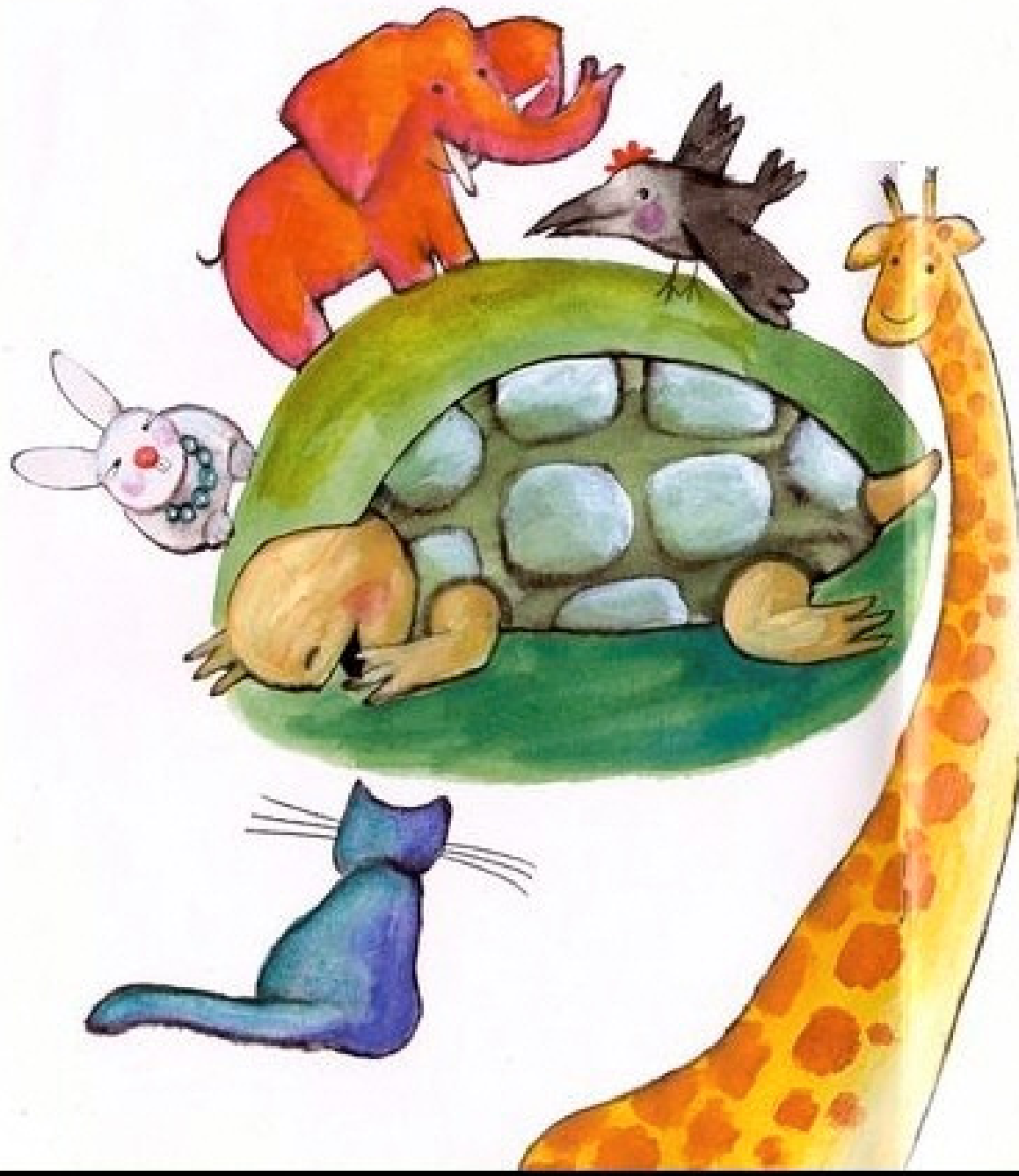

בתשובה הצב רק צחק. הארנבת דאגה
לבנה ולא רצתה להתעכב ליד הצב הצוחק.
היא רק שאלה "צב, אולי ראית במקרה את
הקטן שלי?"

הצב רצה לענות "כן, ראיתי אותו. הוא היה
כאן" אך לא יכול היה ורק הצחוק שלו נעשה
יותר חזק. הארנבת חשבה שהוא צוחק
ממנה, נעלבה והלכה משם.

אמו של הארנב הקטן באה לחפש
את בנה וראתה את הצב באמצע
היער. היא הופתעה מאוד כי עוד
מעולם לא ראתה את הצב הנרגז
הזה צוחק. היא התקרבה אליו,
התיישבה על סלע לידו ושאלה "מה
קרה, צב יקר? מדוע אתה צוחק?"

גם חיות אחרות שמעו את הצחוק.
הן באו והתאספו סביב לצב. קודם
הן עזרו לו לקום על רגליו, ואז
שאלו "צב יקר, מדוע אתה צוחק?
אם שמעת משהו משעשע, ספר
לנו, גם אנחנו רוצות לצחוק."
אבל הצב לא יכול היה לענות ורק
המשיך לצחוק בקול. אילו המשיך
כך עוד זמן מה, בוודאי היה
מתמוטט.

גברת עורב הזקנה שהייתה בין
חיות היער אמרה "צב, אנו שמחים
שאתה במצב רוח טוב, אבל צריך
להיות גבול לכל דבר. לא בריא
לצחוק כל כך הרבה. אמור לנו למה
אתה צוחק."

הוא לא הצליח לדבר והחיות נעלבו. הן חשבו
שהוא צוחק מהן ולועג להן. הן כעסו והלכו
משם. רק גברת עורב נשארה ואמרה שוב "צב
יקר, ראה מה עשית. זה לא יפה מצדך. לא
צריך ללעוג לידידים, כי זה מעליב. אז מוטב
שתפסיק. צחקת מספיק."

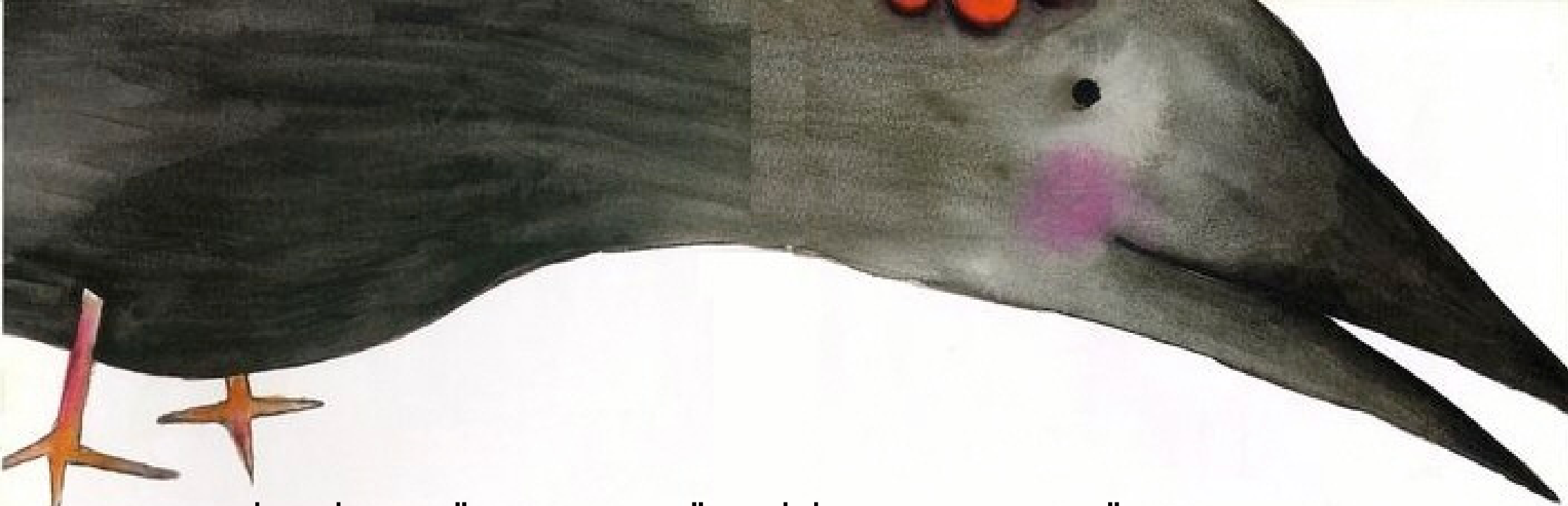
הצב רצה להפסיק לצחוק כדי לענות.
הוא רצה להגיד "זה קרה פתאום" אך
הדבר היחיד שיכול היה לומר היה
"הה.. ההה.. הה-הה.. ההההה".

אז קפץ הארנבון הקטן ואמר "ראיתי
את הצב כשתעיתי ביער. הוא אכל עם
עיניים עצומות!"
גברת עורב השתוממה ושאלה "אתה
בטוח שאכל עם עיניים עצומות?"
והארנבון ענה "אני בטוח. לא יכולתי
לראות את עיניו כי היו סגורות."
"ומה קרה אז?" שאלה גברת עורב.

"הוא פתאום התחיל לצחוק" ענה הארנבון "רציתי לשאול אותו
האם ראה את אמא שלי, אבל הוא רק צחק ואני נבהלתי וברחתי."
גברת עורב חשבה רגע ושאלה שוב "איפה? איפה זה היה?
התוכל להגיד לי איפה הצב אכל עשב?"
"כן, אני זוכר" ענה הארנבון "זה שם, אחרי עץ האלון הגדול."
גברת עורב גיחכה ואמרה "עכשיו אני מבינה מה קרה. הוא אכל
בטעות מעשב הצחוק. לכן הוא לא יכול עכשיו להפסיק."
הארנבון שאל בפליאה "האם הוא עכשיו ימשיך כך תמיד? צב
אומלל!" אבל גברת עורב אמרה "לא, יקירי. זה יעבור לו אחרי זמן
מה. ואם ניתן לו קצת מים או נטבול אותו בנהר, הוא יבריא יותר
מהר."

הארנבת והעורב
ראו שאין ברירה,
ניצלו שפיו הצב
היה פתוח בצחוק,
ושפכו לו מים
לגרון. זה לא היה
קשה, ואחרי כמה
רגעים הצב הרגיש
טוב יותר. הוא צחק
עדיין, אבל פחות.
ובסוף אמר "וי,
כמעט והרגתי את
עצמי בצחוק."

הארנב הקטן רץ מיד
והביא מים בקליפת עץ.
אמרה הגברת עורב
"שתה קצת מים, צב
יקר, אז תבריא." אבל
הצב לא יכול היה
לשתות כי הוא צחק.

הוא הודה לארנבת, לארנבון הקטן ולגברת
עורב על עזרתם. אילו לא הם, הוא היה
ממשיך לצחוק עוד הרבה זמן. ואחר כך אמר
לידידיו "צחקתי הרבה ואני עייף מאוד. מוטב
שאלך לנוח עכשיו." הוא כבר התרחק קצת
אך פתאום עצר והתחיל לצחוק שוב.
הארנבת שאלה בדאגה "מה קרה לך? האם
התקפת צחוק חזרה?"

אבל הצב רק ענה בחיוך רחב
"אל דאגה. הפעם זה צחוק
אמיתי. נזכרתי איך הארנבון
הזה נבהל וברח מהצחוק
שלי. זה היה מצחיק כל כך."

עכשיו גם הארנבות וגברת עורב צחקו. הם
הבינו שהצב לא יהיה יותר נרגז ועצבני. והם
הלכו לספר את החדשות לכל חיות היער.

